

MOARTEA PRIVEȘTE-N ORAȘ

ERA SÂNGE PE PODIUMUL DIN SALA CONSILIULUI, SÂNGE PE SCĂRI, SÂNGE pe pereți și pe podea și pe bucățile rupte din Sabia Mortală. Mai târziu, Emma își va aminti de toate acestea ca de un soi de ceață roșie. În minte îi revenea mereu un fragment dintr-o poezie, ceva legat de cum nu îți poți imagina cât sânge au în ei oamenii.

Se spune că șocul te amortăște în fața unei mari lovituri, dar Emma nu se simțea deloc amortită. Vedea și auzea totul foarte bine: Sala Consiliului plină de gardieni. Țipetele. Încercase să ajungă până la Julian. Gardienii se aliniaseră în fața ei ca un zid. Auzea și alte strigăte: „Emma Carstairs a sfărâmat Sabia Mortală! A distrus un Instrument Mortal! Arestați-o!”

Nu-i păsa ce voiau să-i facă; trebuia să ajungă la Julian. Era tot pe podea, cu Livvy la piept, rezistând în fața tuturor eforturilor pe care le făceau gardienii să-i ia trupul mort din brațe.

— Lăsați-mă să trec, a spus ea. Este *parabatai*-ul meu, lăsați-mă să trec!

— Dă-mi sabia!

Era vocea Consulului.

— Dă-mi Cortana, Emma, și poți să te duci să-l ajuți pe Julian.

Ea a icnit și a simțit gust de sânge în gură. Acum pe podium era Alec, îngenuncheat lângă cadavrul tatălui său. Toată sala era plină de lume care se mișca în grabă; printre ei, Emma l-a zărit pe Mark, care ieșea cu Ty pe brațe, inconștient, îmbrâncindu-i pe nefilimii întâlniți pe drum. Arăta mai sumbru decât îl văzuse vreodată. Kit era cu el; unde era Dru? Acolo — singură, pe podea; nu, era Diana cu ea, o ținea în brațe, plângând, și dincolo era Helen, care se lupta să ajungă pe podium.

Emma a făcut un pas în spate și a fost gata să cadă. Podeaua de lemn era alunecoasă din cauza sângelui. Consulul Jia Penhallow era tot în fața ei, cu mâna ei subțire întinsă spre Cortana. *Cortana*. Sabia făcea parte din familia Emmei, făcea parte din memoria ei dintotdeauna. Își amintea și acum cum Julian i-o pusese în brațe după ce părinții ei muriseră, își amintea cum ținuse sabia în brațe ca pe un copil, fără să conștientizeze tăietura adâncă pe care lama i-o făcea pe braț.

Jia îi cerea să îi dea o parte din ea.

Dar Julian era acolo, singur, copleșit de durere, scăldat în sânge. Iar el făcea parte din ea mai mult decât Cortana. Emma a predat sabia; când a simțit că îi este luată din mână, tot corpul i s-a încordat. I s-a părut că sabia țipă când e despărțită de ea.

— Du-te! a spus Jia.

Emma auzea și alte voci, inclusiv vocea lui Horace Dearborn, care striga să fie oprită, să plătească pentru distrugerea Sabiei Mortale și pentru dispariția lui Annabel Blackthorn. Jia țipa la gardieni, le spunea să-i scoată pe toți din sală: era vremea durerii, nu vremea răzbunării — Annabel va fi găsită — *pleacă demn, Horace, altfel vei fi escortat afară, nu e momentul acum* — Aline le ajuta pe Dru și pe Diana să se ridice, le ajuta să iasă afară din sală...

Emma a căzut în genunchi lângă Julian. Mirosul metalic de sânge era peste tot. Livvy era un trup mototolit în brațele lui, cu pielea alb-albăstruie. Acum nu îi mai spunea să se întoarcă, ci o legăna ca pe un copil, cu bărbia lipită de creștetul ei.

— Jules, a șoptit Emma, dar cuvântul a sunat nepotrivit din gura ei: era numele pe care îl folosea când erau copii, iar el era acum adult, era un părinte îndurerat.

Livvy nu fusese numai sora lui. Ani de zile o crescuse ca pe fiica lui.

— Julian. I-a atins obrazul rece, apoi a atins obrazul lui Livvy, și mai rece. Julian, iubirea mea, te rog, lasă-mă să te ajut...

El a ridicat încet capul. Arăta de parcă cineva aruncase peste el o găleată plină cu sânge. Sângele îi acoperea pieptul și gâtul și îi stropise bărbia și obrajii.

— Emma.

Vocea lui abia dacă era o șoaptă.

— Am desenat atâtea *irateze*...

Dar Livvy era deja moartă când se prăbușise pe podiumul de lemn. Înainte ca Julian s-o ia în brațe. Nicio rună, nicio *irateze* n-ar mai fi putut s-o ajute.

— Jules!

Helen reușise, în sfârșit, să-și facă loc printre gardieni; s-a aruncat și ea la pământ, lângă Emma și Julian, fără să-i pese de sângele de pe jos. Emma s-a uitat, amorțită, cum Helen a scos cu delicatețe fragmentul de lamă din Sabia Mortală care era înfipt în trupul lui Livvy și cum l-a pus jos. Îi murdărise mâinile de sânge. Cu buzele albite de durere, i-a luat în brațe pe Julian și pe Livvy, șoptind cuvinte duioase.

Încăperea se golea în jurul lor.

Intrase și Magnus, și mergea încet, arătând foarte palid. În spatele lui înainta un șir întreg de Frați Tăcuți. Magnus a urcat pe podium și Alec s-a ridicat în picioare, aruncându-se în brațele lui. Au rămas așa, îmbrățișați, fără niciun cuvânt, în timp ce patru dintre Frați s-au aplecat și au luat trupul lui Robert Lightwood. Îi puseseră brațele pe piept și îi închiseseră ochii. Cuvintele „*ave atque vale, Robert Lightwood*”, murmurate de Frații Tăcuți, pluteau în încăperea, în timp ce ieșeau din sală.

Consulul s-a apropiat de ei. Lângă ea erau gardieni. Frații Tăcuți veneau în urma lor ca niște umbre fantomatice, cețoase.

— Trebuie să-i dai drumul, Jules, a spus Helen cu voce blândă. Trebuie să fie dusă în Orașul Tăcut.

Julian s-a uitat la Emma. Ochii lui erau înnegurați ca cerul de iarnă, dar ea putea să citească în ei.

— Lăsați-l pe el să facă asta, a spus Emma. Vrea să fie ultima persoană care o duce pe Livvy în brațe.

Helen l-a mângâiat ușor pe păr și l-a sărutat pe frunte, apoi s-a ridicat. A spus:

— Jia, te rog!

Consulul a încuviințat din cap. Julian s-a ridicat încet în picioare, strângând-o pe Livvy la piept. A pornit spre scări, să coboare de pe podium, cu Helen alături și cu Frații Tăcuți în urma lui, dar când s-a ridicat și Emma, Jia a ridicat mâna s-o oprească.

— Doar familia, Emma, a spus ea.

Eu fac parte din familie. Lasă-mă să mă duc cu ei. Lasă-mă să mă duc cu Livvy, a țipat Emma în sinea ei, dar a strâns ferm din buze: nu putea să mai aداuge și tristețea ei la această oroare. Iar regulile Orașului Tăcut erau implacabile. *Legea e dură, dar e lege.*

Mica procesiune se îndrepta spre ușă. Cohorta plecase, dar în cameră mai erau câțiva gardieni și vânători de umbre: grupul a fost însoțit de murmurele lor: „Adio și odihnește-te în pace, Livvy Blackthorn!”

Consulul s-a întors, cu Cortana care sclipea în mâna ei, a coborât scările și s-a dus la Aline, care se uita cum era dusă Livvy afară. Emma a început să tremure din tot corpul, scuturată de fiori care porniseră chiar din măduva oaselor. Niciodată nu se simțise atât de singură — Julian pleca de lângă ea, ceilalți frați Blackthorn i se părea că sunt la milioane de kilometri distanță, ca niște stele îndepărtate, iar ea își dorea părinții cu o intensitate dureroasă, aproape umilitoare, și îl voia pe Jem, și voia să aibă din nou Cortana în brațe și voia s-o uite pe Livvy plină de sânge, moartă și prăbușită la pământ ca o păpușă stricată, în timp ce fereastra de la Sala Consiliului exploda și coroana sfărâmată o lua pe Annabel — nu mai văzuse nimeni asta în afară de ea?

— Emma.

Niște brațe au cuprins-o de umeri, brațe familiare, delicate, care au ridicat-o în picioare. Era Cristina, care probabil o așteptase pe ea în tot haosul acela, rezistând cu încăpățănare acolo, în timp ce gardienii țipau să iasă toată lumea afară, dar ea rămăsese, ca să fie alături de Emma.

— Emma, vino cu mine, nu sta aici! O să am eu grijă de tine. Știu unde ne putem duce. Emma. *Corazoncita. Vino cu mine!*

Emma a lăsat-o s-o ridice în picioare. Magnus și Alec veneau spre ele. Chipul lui Alec era împietrit și avea ochii roșii. Emma a rămas în picioare, cu mâna în mâna Cristinei, și s-a uitat în sală, care părea să fie acum o încăpere complet diferită. Poate pentru că atunci când veniseră aici era soare, s-a gândit ea, auzindu-i ca prin ceață pe Magnus și pe Alec spunându-i Cristinei s-o ducă pe Emma în casa pregătită pentru familia Blackthorn. Poate pentru că sala era întunecată acum, iar prin colțuri umbrele se îngroșaseră ca o vopsea.

Sau poate pentru că totul se schimbase acum. Poate pentru că nimic nu avea să mai fie la fel vreodată.

— Dru? Helen a bătut încet la ușa închisă. Dru, pot să vorbesc cu tine?

Cel puțin, așa credea, că era camera lui Dru. Casa de pe canal, aflată lângă reședința Consulului, pe strada Princewater, fusese pregătită pentru familia Blackthorn înainte de întrunire, pentru că se presupunea că vor petrece în Idris mai multe nopți. Diana le prezentase mai înainte casa lui Helen și lui Aline, și Helen chiar apreciasse micile detalii în care se cunoștea mâna afectuoasă a Dianei: la bucătărie erau flori, și numele fiecăruia era scris pe ușa camerei — camera cu două paturi înguste era pentru gemeni, camera lui Tavvy era plină de cărți și de jucării pe care Diana le adusese din casa ei de deasupra magazinului de arme.

Helen se oprise în fața unei camere mici, cu tapet floral.

— Pentru Dru, poate? a întrebat ea. E frumoasă.

Diana păruse să se îndoiască.

— A, Dru nu e genul ăsta, spusese ea. Poate dacă tapetul era cu lilieci sau cu schelete.

Helen clipise din ochi nedumerită.

Aline o luase de mână.

— Nu-ți face griji, îi șoptise ea. O să ajungi să-i cunoști din nou. O să fie floare la ureche.

Și poate așa ar fi fost, s-a gândit Helen, uitându-se la ușa cu bilețelul pe care scria *Drusilla*. Poate, dacă totul ar fi mers bine. O durere ascuțită i-a înțepat pieptul — se simțea așa cum își imagina că se simte un pește prins în cârlig, răsucindu-se și zbătându-se să scape de acul dureros înfipt în carnea lui.

Își amintea de durerea aceasta de la moartea tatălui ei, când doar gândul că va trebui să aibă grijă de familia ei, că va trebui să aibă grijă de copii, a făcut-o să treacă peste ea. Încerca să facă și acum la fel, dar copiii — dacă mai puteau fi numiți așa; numai Tavvy era cu adevărat copil, iar el era în casa Inchizitorului, și nu văzuse, din fericire, ororile petrecute în Sala de Consiliu —, era limpede, nu se simțeau în largul lor lângă ea. Ca și cum ar fi fost o străină.

Ceea ce făcea ca durerea din piept să fie și mai ascuțită. Și-ar fi dorit să fie și Aline alături de ea, dar aceasta se dusese la părinții ei pentru câteva ore.

— Dru, a spus din nou Helen, bătând mai tare în ușă. *Te rog, lasă-mă să intru.*

Ușa s-a dat de perete și Helen și-a tras repede mâna, ca să n-o lovească din inerție pe Dru. Sora sa stătea în fața ei și se uita urât la ea, îmbrăcată în hainele negre de întrunire, care nu i se potriveau, prea strâmte în talie și la piept. Pleoapele îi erau atât de roșii, de parcă ar fi fost acoperite cu machiaj stacojiu.

— Știi că probabil vrei să fii singură, a spus Helen. Dar voiam să știu dacă...

— Dacă sunt bine? a completat Dru, cu vocea cam ridicată.

Sensul era clar: *Cum aș putea să fiu bine?*

— Dacă supraviețuiești.

Dru s-a uitat o clipă în altă parte; buzele ei strânse cu putere tremurau. Helen ar fi vrut s-o ia în brațe pe surioara ei, s-o strângă pe Dru la pieptul ei, așa cum făcea cu mulți ani în urmă, când ea era doar un copil încăpățânat.

— Vreau să știu ce face Ty.

— Doarme, a spus Helen. Frații Tăcuți i-au dat un sedativ, și Mark stă cu el. Vrei să stai și tu cu el?

— Vreau...

Dru a șovăit, iar Helen încerca să spună ceva liniștitor despre Ty. Era îngrozită de ce se va întâmpla când se va trezi. Leșinase în Sala de Consiliu, iar Mark îl dusese în brațe la Frații Tăcuți, care deja veniseră la Citadelă. Aceștia îl examinaseră într-o muțenie stranie și spusese că fizic era sănătos, dar că îi vor da niște ierburi să-l adoarmă. Că

uneori mintea noastră știe când să se închidă, ca să se poată vindeca. Deși Helen nu înțelegea cum o noapte de somn, sau chiar un an de somn, ar putea să-l pregătească pe Ty pentru pierderea surorii gemene.

— Îl vreau pe Jules, a spus Dru, în cele din urmă. E aici?

— Nu, a răspuns Helen. E tot cu Livvy. În Orașul Tăcut.

Ar fi vrut să-i spună că trebuia să apară dintr-o clipă în alta — Aline o anunțase că ceremonia de depunere a defunctului în oraș, în vederea incinerării, era una scurtă —, dar nu voia să-i spună lui Dru ceva ce ar putea să nu fie adevărat.

— Dar Emma?

Dru vorbea politicos, dar clar: *îi vreau pe oamenii pe care îi cunosc, nu pe tine.*

— Mă duc să o caut, a spus Helen.

Nici nu s-a întors bine, că ușa de la camera lui Dru s-a închis în urma ei cu un bufnet surd, dar hotărât. A clipit, încercând să-și alunge lacrimile — și l-a văzut pe Mark, stând pe hol, la doar câțiva metri de ea. Avea în mână un cocoloș de hârtie, care părea să fie un mesaj de foc.

— Helen, a spus el.

Vocea îi era răgușită. După atâția ani petrecuți cu vânătorii sălbatici, își manifesta oare durerea precum elfii? Părea boțit la față și oboșit: sub ochi avea niște riduri foarte umane, ca și în jurul gurii.

— Ty nu e singur, sunt cu el Diana și Kit — pe urmă, doarme în continuare. Vreau să vorbesc cu tine.

— Trebuie s-o găsească pe Emma, a spus Helen. Dru vrea să stea cu ea.

— Camera ei este chiar acolo; cu siguranță vom avea timp s-o chemăm înainte de a pleca, a spus Mark, arătând spre capătul coridorului.

Casa avea lambriuri de lemn în culoarea mierii, iar lămpile-vrăjitoarei dădeau o lumină caldă; în oricare altă zi, ar fi fost un loc foarte plăcut.

— Înainte de a pleca? a întrebat Helen, nedumerită.

— Am primit un mesaj de la Magnus și Alec, din casa Inchizitorului. Trebuie să mă duc acolo să-l iau pe Tavvy și să-i spun că sora noastră a murit. Mark a întins mâna spre ea, cu fața schimonosită de durere. Te rog, Helen! Vino cu mine!

*

Când fusese tânără, Diana vizitase un muzeu din Londra în care atracția principală era o Frumoasă Adormită făcută din ceară. Pielea ei avea culoarea palidă a unturii și pieptul i se ridica și cobora, în timp ce „respira” cu ajutorul unui motorăș implantat în trup.

Nemișcarea și paloarea lui Ty aveau ceva care îi aminteau acum de fata de ceară. Stătea întins pe pat, pe jumătate acoperit de pătură, și singura mișcare a lui era respirația. Măinile erau desfăcute și inerte; Diana ar fi dat orice să-i vadă degetele în mișcare, jucându-se cu vreo creație de-ale lui Julian sau cu firele de la căști.

— O să-și revină? a întrebat Kit, cu voce șoptită.

Camera avea un tapet galben, vesel, și paturile gemenilor erau acoperite cu cuverturi. Kit ar fi putut să se așeze pe patul gol, care îi fusese destinat lui Livvy, dar nu o făcuse. Se așezase pe vine într-un colț, cu spatele lipit de perete și cu genunchii la gură. Se uita fix la Ty.

Diana i-a pus mâna pe frunte; era rece. Se simțea amortită.

— E bine, Kit, a spus ea.

L-a acoperit mai bine cu pătura; Ty s-a mișcat, a murmurat ceva și a dat-o la o parte. Ferestrele erau deschise — se gândiseră că aerul îi va face bine —, dar acum Diana a traversat încăperea și le-a închis. Mama ei fusese întotdeauna obsedată de ideea că cel mai rău lucru care i se poate întâmpla cuiva e să răcească, și se pare că niciodată nu uiți ce ți-au spus părinții.

Pe fereastră se vedeau conturul orașului, profilat pe lumina apusului, și luna care se ridica. S-a gândit la o siluetă călare, în imensitatea cerului. Se întreba dacă Gwyn știa de evenimentele petrecute în această după-amiază, sau dacă n-ar fi trebuit să-i trimită un mesaj. Și ce ar face el, sau ce ar spune când l-ar primi? Mai venise o dată la ea, când Livvy, Ty și Kit erau în pericol, dar atunci fusese chemat de Mark. Nici acum nu știa sigur dacă făcuse asta fiindcă într-adevăr ținea la copiii sau dacă, pur și simplu, își achita o datorie.

S-a oprit cu mâna pe draperie. În realitate, știa foarte puține despre Gwyn. Fiind căpetenie a Vânătorii Sălbatică, era mai degrabă o ființă mitică decât una umană. Se întreba ce emoții puteau simți niște persoane atât de puternice și de vârstnice, încât deveniseră personaje

de mituri și de povești. Cum ar putea să-i pese de viața unui muritor, având în vedere experiența lui imensă?

Și totuși o ținuse de mână și o alinase în vechiul ei dormitor, în vreme ce îi povestea lucruri pe care nu i le povestise până atunci decât Catarinei și părinților ei, iar părinții ei erau acum morți. Fusesse draguț cu ea, nu?

Termină! S-a întors în cameră; nu era acum momentul să se gândească la Gwyn, chiar dacă o parte din ea spera că el va veni să o aline iar. Nu când Ty s-ar putea trezi în orice clipă într-o lume plină de o durere nouă și teribilă. Nu când Kit stătea chircit lângă perete, de parcă abia fusese scos din mare pe o plajă pustie, după un naufragiu.

Tocmai voia să-i pună mâna pe umăr, când Kit a ridicat capul spre ea. Nu erau urme de lacrimi pe fața lui. Ochii lui rămăseseră uscați și după ce îi murise tatăl, și-a amintit ea, atunci când deschisese pentru prima oară ușa Institutului și aflase că e vânător de umbre.

— Lui Ty îi plac obiectele familiare, a spus Kit. N-o să-și dea seama unde se află când se va trezi. Ar trebui să-i punem aici geanta și lucrurile pe care le-a adus de la Londra.

— Sunt acolo.

Diana a arătat spre patul lui Livvy, sub care fusese băgat rucsacul lui Ty. Fără să se uite la ea, Kit s-a ridicat în picioare și s-a apropiat de pat. A desfăcut rucsacul și a scos din el o carte — o carte groasă, legată ca pe vremuri. Fără un cuvânt, a așezat cartea pe pat, lângă palma stângă, deschisă, a lui Ty, și Diana a zărit titlul scris cu litere aurii pe cotorul cărții și și-a dat seama că până și inima ei amortită poate să tresară de durere.

Întoarcerea lui Sherlock Holmes.

Luna începuse să se ridice, iar turnurile demonilor din Alicante străluceau.

Trecuseră mulți ani de când Mark fusese în Alicante. Zburase peste oraș cu Vânătoarea Sălbatică, și își amintea cum se vedea întinzându-se sub el Idrisul, în timp ce vânătorii chiuiiau și urlau, amuzați că zboară deasupra tărâmului nefilimilor. Dar inima lui Mark bătea întotdeauna mai repede când vedea țara natală a vânătorilor de umbre; pătratul argintiu strălucitor al Lacului Lyn, verdele Pădurii Brocelind, conacele

de piatră de la țară și sclipirea orașului Alicante, pe deal. Și Kieran era lângă el, uitându-se gânditor la Mark, în timp ce Mark se uita la Idris.

Țara mea, poporul meu. Casa mea, se gândea el. Dar de la nivelul solului părea altfel: mai prozaic, plin de mirosul apei de canal în timpul verii, cu străzile luminate de strălucirea puternică a lămpilor-vrăjitoarei. Nu mai era mult până la casa Inchizitorului, dar ei mergeau încet. Au trecut multe minute înainte ca Helen să spună ceva.

— Ai văzut-o pe mătușa noastră pe Tărâmul Elfilor, a spus ea. Pe Nene. Numai pe Nene, nu?

— Era la Curtea Elfilor Lumunii. Mark a dat din cap, bucuros că s-a spart tăcerea. Câte surori a avut mama noastră?

— Șase sau șapte, cred, a răspuns Helen. Nene e singura mai bună.

— Credeam că nu știi unde se află Nene.

— Nu mi-a spus niciodată precis unde se află, dar a comunicat cu mine de mai multe ori de când am ajuns pe Insula Wrangel, a spus Helen. Cred că în inima ei îi părea rău pentru mine.

— Ne-a ajutat să ne ascundem și l-a vindecat pe Kieran, a spus Mark. Mi-a povestit de numele noastre de elfi.

S-a uitat în jur. Ajunseseră la casa Inchizitorului, cea mai mare casă din zonă, cu balcoane care se ridicau deasupra canalului.

— Nu m-am gândit niciodată că o să mai vin aici. Nu în Alicante. Nu ca vânător de umbre.

Helen l-a strâns de umăr și s-au apropiat împreună de ușă; a bătut, iar Simon Lewis le-a deschis, cu un aer crispat. Trecuseră ani buni de când Mark nu-l mai văzuse, și acum arăta mai în vârstă: umerii lui erau mai lați, părul castaniu era mai lung, iar obrazul neras.

I-a zâmbit strâmb lui Helen.

— Ultima oară când am fost amândoi aici, eu eram beat și urlam la geamul lui Isabelle. S-a întors spre Mark: Și ultima oară când te-am văzut pe tine, erai într-o cușcă, pe Tărâmul Elfilor.

Mark și-a amintit: cum se uita Simon la el printre gratiile de fier ale cuștii, cum Mark îi spunea: *Eu nu sunt elf. Sunt Mark Blackiborn, de la Institutul din Los Angeles. Nu contează ce spun ei sau ce vor să-mi facă. Tot o să-mi amintesc cine sunt.*

— Da, a încuviințat Mark. Mi-ai povestit de frații și de surorile mele, de căsătoria lui Helen. Ți-am fost recunoscător.

A făcut o mică plecăciune, din obișnuință, și a văzut că Helen îl privea surprinsă.

— Mi-ar fi plăcut să-ți spun mai multe, a zis Simon, pe un ton mai grav. Și îmi pare atât de rău! De Livvy. Și noi suntem triști aici.

Simon a deschis ușa mai larg. Mark a văzut înăuntru un hol vast, cu un candelabru mare care atârna din tavan; în partea stângă era o sufragerie, unde Rafe, Max și Tavvy stăteau în fața unui șemineu stins, jucându-se cu niște jucării. Isabelle și Alec stăteau pe canapea; ea îl ținea de gât și plângea încet la pieptul lui. Un plâns înăbușit, disperat, care stârnea ecouri în propria lui inimă, răspunzând durerii lui.

— Te rog, spune-le lui Isabelle și lui Alec cât de rău ne pare de pierderea tatălui lor, a spus Helen. Nu vrem să deranjăm. Am venit pentru Octavian.

În clipa aceea, Magnus și-a făcut apariția pe hol. I-a salutat din cap, apoi s-a dus la copii și l-a luat pe Tavvy în brațe. Deși Tavvy era destul de mare ca să mai fie purtat în brațe, și-a spus Mark, dar, în multe privințe, era mic pentru vârsta lui, ca și cum durerile suferite din fragedă pruncie îl păstrasera copilăros. Când Magnus s-a apropiat, Helen a întins brațele spre el, dar Tavvy s-a întins spre Mark.

Cumva surprins, Mark l-a luat în brațe pe frățiorul său. Tavvy s-a foit în brațele lui, obosit dar vioi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat el. Toată lumea plânge.

Magnus și-a trecut mâna prin păr. Părea extrem de obosit.

— Nu i-am spus nimic, a spus el. Am crezut că e mai bine să-i spuneți voi.

Mark s-a îndepărtat cu câțiva pași de ușă, Helen l-a urmat, și au rămas amândoi în pătratul de lumină din mijlocul holului. L-a pus pe Tavvy jos. Așa dădeau veștile proaste cei de pe Tărâmul Elfilor, față în față.

— Livvy s-a dus, copile, i-a spus el.

Tavvy părea nedumerit.

— Unde s-a dus?

— A trecut în Lumea Umbrelor, a răspuns Mark.

Se chinuia să-și găsească cuvintele; pe Tărâmul Elfilor, moartea era percepută complet diferit față de lumea oamenilor.

Ochii albaștri-verzi ai lui Tavvy se făcuseră mari.

— Atunci putem să ne ducem s-o salvăm, a spus el. Putem să ne ducem după ea, nu? Așa cum te-am adus pe tine de pe Tărâmul Elfilor. Așa cum te-ai dus tu după Kieran.

Helen a suspinat.

— Of, Octavian!

— E *moartă*, a spus Mark, neputincios, și a văzut cum Tavvy a strâns din ochi când i-a auzit cuvintele. Viața muritorilor e scurtă și... fragilă în fața eternității.

Ochii lui Tavvy s-au umplut de lacrimi.

— *Mark*, a zis Helen și a îngenuncheat pe podea, întinzând mâinile spre Tavvy. A murit cu atâta eroism! i-a spus ea. Apărându-i pe Julian și pe Emma. Sora noastră... a fost foarte curajoasă.

Lacrimile au început să curgă pe obrajii lui Tavvy.

— Unde e Julian? a întrebat el. Unde s-a dus?

Helen a lăsat brațele jos.

— E cu Livvy în Orașul Tăcut... o să se întoarcă repede... dă-ne voie să te ducem acasă, la conacul de pe canal...

— Acasă? a făcut Tavvy, disprețuitor. Nimic de aici nu e *acasă*.

Mark a simțit că Simon se oprise lângă el.

— Dumnezeule, bietul copil, a spus el. Ascultă, Mark...

— Octavian.

Era vocea lui Magnus. Stătea nemișcat în cadrul ușii, uitându-se în jos la băiețelul înlăcrimat. În ochii lui se vedea o mare oboseală, dar și o compasiune imensă: genul acela de compasiune care vine odată cu înaintarea în vârstă.

Părea că ar fi vrut să mai spună ceva, dar între timp veniseră lângă el Rafe și Max. În tăcere, copiii au coborât scările și s-au dus la Tavvy; Rafe era aproape la fel de înalt ca el, deși avea doar cinci ani. L-a îmbrățișat pe Tavvy, apoi l-a îmbrățișat și Max, și — spre surprinderea lui Mark — Tavvy a părut să se mai relaxeze, i-a lăsat să-l îmbrățișeze și a dat ușor din cap când Max i-a spus ceva cu voce scăzută.

Helen s-a ridicat în picioare, iar Mark s-a întrebat dacă și pe fața lui era aceeași expresie ca pe a ei, de durere și de rușine. Rușine că nu puteau face mai multe să-l aline pe fratele mai mic, care abia dacă îi cunoștea.

— E în regulă, a spus Simon. Voi v-ați străduit.

— Dar nu am reușit, a replicat Mark.

— Nu poți vindeca durerea, a spus Simon. Mi-a spus asta un rabin, când a murit tata. Singurele lucruri care vindecă durerea sunt timpul și dragostea celor apropiați, iar Tavvy are toate astea. L-a strâns ușor de umăr pe Mark. Aveți grijă de voi. *Shelo ted'u od tza'ar*, Mark Blackthorn.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Mark.

— E o binecuvântare, a spus Simon. Încă o chestie care m-a învățat rabinul acela. „Fie să nu mai aveți parte de alte suferințe.”

Mark a înclinat capul, mulțumindu-i; elfii cunoșteau valoarea binecuvântărilor date din inimă. Dar tot își simțea pieptul apăsător. Nu-și putea imagina că suferințele familiei lui vor înceta prea curând.